

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. G.**, bývajúceho v Č., R., zastúpeného JUDr. L. L., advokátkou so sídlom v P., proti žalovaným 1/ **J. P.**, bývajúcemu v P., 2/ **A., S., a.s.**, IČO: X., so sídlom v B., **o zaplatenie 5.445.000,- Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 5 C 56/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. septembra 2006, sp. zn. 12 Co 190/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. septembra 2006 sp. zn. 12 Co 190/06 **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania podanom na Okresnom súde Lučenec (ďalej len „súd prvého stupňa“) sa žalobca domáhal zaplatenia 5.445.000,- Sk s prísl.titulom mimoriadneho zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, na tom skutkovom základe, že v dôsledku dopravnej nehody utrpel škodu na zdraví, za ktorú zodpovedá žalovaný 1/ ako prevádzkovateľ motorového vozidla. Pasívnu legitimáciu žalovaného 2/ vyvodzoval z ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 30. mája 2006, č.k. 5 C 56/04-295, uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 168.850,- Sk a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 75.517,50 Sk na účet právneho zástupcu žalobcu

v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh v časti o zaplatenie sumy 5.276.150,- Sk zamietol. Zároveň žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 32.629,- Sk a súdny poplatok 8.440,- Sk na účet Okresného súdu v Lučenci, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. septembra 2006, sp. zn. 12 Co 190/06, na odvolanie žalobcu zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 217.250,- Sk v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi trovy konania v sume 92.790,- Sk k rukám právnej zástupkyne žalobcu a na účet Okresného súdu Lučenec trovy konania v celkovej sume 43.489,- Sk (32.629,- Sk + 10.860,- Sk).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“). Uviedol, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí dospel k nesprávnemu právnemu záveru o potrebe zvýšenia odškodnenia za bolesť len na 3-násobok a v prípade sťaženia spoločenského uplatnenia na 5-násobok základného bodového hodnotenia uvedeného v znaleckom posudku. Keďže škoda na zdraví, ktorá nastala v dôsledku dopravnej nehody, zanechala na jeho zdravotnom a psychickom stave preukázateľne trvalé nepriaznivé následky, sumu priznanú súdmi nepovažoval za primeranú k utrpenej ujme. Dovolateľ poukázal aj na vadnosť rozhodnutia týkajúceho sa priznanej náhrady trov konania. Tá mala spočívať jednak v tom, že odvolací súd (pri určení výšky trov právneho zastúpenia) vychádzal z nesprávne zisteného základu pre výpočet tarifnej odmeny advokáta, keď za základ pre výpočet tarifnej odmeny vzal sumu 217.250,- Sk, pričom správne má byť 386.100,- Sk [ktorá suma tvorí súčet súm priznaných žalobcovi oboma súdmi (168.850 + 217.250)], ako aj v tom, že neuznal nárok na náhradu cestovných výdavkov a DPH advokátovi.

Vo vyjadrení k dovolaniu žalovaný 2/ uviedol, že mimoriadne zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia priznané odvolacím súdom je primerané k zraneniam a následkom, ktoré nastali u žalobcu v súvislosti s jeho úrazom. Z tohto dôvodu považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok, skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr jeho prípustnosť.

Pri riešení otázky prípustnosti dovolania žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu treba vziať na zreteľ, že 1/ ohľadne výroku, ktorým bolo žalobe vo veci samej vyhovené súd prvého stupňa priznal žalobcovi sumu 168.850,- Sk a odvolací súd mu priznal sumu 217.250,- Sk; 2/ ohľadne výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá súd prvého stupňa neuznal nárok žalobcu nad sumu 168.850,- Sk, kým odvolací súd považoval za neopodstatnený jeho nárok nad sumu 217.250,- Sk. Z porovnania rozsudkov oboch súdov vyplýva, že tieto sú zhodné čo do výroku o priznaní sumy 168.850,-Sk, ako aj do výroku o zamietnutí sumy nad 217.250,- Sk. V tomto smere treba tieto časti výroku rozsudku odvolacieho súdu, síce formálne označeného ako „zmeňujúci“ a „zamietajúci“, považovať za výrok potvrdzujúci. Rozdielnosť rozsudkov súdov nižšieho stupňa sa týka len sumy 48.400,- Sk (rozdiel medzi 217.250,- Sk a 168.850,- Sk), ktorá bola žalobcovi priznaná, preto len v tomto smere treba považovať výrok rozsudku odvolacieho súdu za „zmeňujúci“ tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno konštatovať, že dovolanie, pokiaľ smeruje proti výroku rozsudku krajského súdu priznávajúcemu žalobcovi sumu 168.850,- Sk, ako aj proti výroku, ktorým bol žalobcov návrh nad sumu 217.250,- Sk zamietnutý, napáda také potvrdzujúce výroky rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. Odvolací súd totiž nevyslovil, že dovolanie proti jeho rozsudku je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Zároveň, dovolací súd ešte v tejto veci nerozhodoval a nevyslovil záväzný právny názor, z dôvodu ktorého sa nejedná o prípad podľa § 238 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania, ktorým dovolateľ napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu priznávajúci mu 217.750,- Sk, resp. o 48.400,- Sk viac ako mu priznal súd prvého stupňa, dovolanie je v tomto smere síce procesne prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), avšak preskúmaniu tohto výroku rozsudku bráni jeho subjektívna neprípustnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu, ktorá sa viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a odráža stav jeho procesnej

ujmy (ujmy dopadajúcej na jeho osobné pomery). Tá sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre tohto účastníka mohol založiť svojim rozhodnutím a výsledku, ktorý rozhodnutím skutočne založil. Z povahy dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že oprávnenie na jeho podanie svedčí účastníkovi, v ktorého neprospech toto porovnanie vyznieva, ak je spôsobená ujma na základe dovolania odstrániteľná tým, že dovolací súd toto rozhodnutie zruší.

V predmetnej veci táto subjektívna stránka prípustnosti dovolania nie je daná, keďže odvolací súd vo svojom rozhodnutí vo veci samej priznal dovolateľovi viac ako súd prvého stupňa (o 48.400,- Sk viac – pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky), ktorý jeho návrh v tejto časti zamietol.

Z dovolania žalobcu ďalej vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania povahu uznesenia, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie.

Vzhľadom na uvedené skúmal dovolací súd, či je dovolanie prípustné podľa ustanovení § 239 O.s.p., ktoré stanovujú podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v procesnej forme uznesenia.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že i keby rozhodnutie odvolacieho súdu vykazovalo znaky jedného z uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (pripúšťajú možnosť napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním), dovolanie by nebolo prípustné, ak ide o uznesenie o trovách konania.

V preskúvanom prípade napadol dovolateľ uznesenie odvolacieho súdu týkajúce sa trov konania, proti ktorému je podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

Keďže občiansky súdny poriadok pripúšťa možnosť podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., dovolací súd skúmal, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí niektorou z vád uvedenou v predmetnom zákonom ustanovení (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo prv začatého konania, nedostatku návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Dospel však k záveru, že konanie, resp. rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád zakotvenou v § 237 O.s.p. Napokon dovolateľ tzv. vadu zmätočnosti konania ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie a rozhodnutia súdov nižšieho stupňa boli postihnuté vadou podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa §§ 238 a 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky opravný prostriedok žalobcu odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p.), bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Záverom treba ešte dodať, že pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, jeho námietku treba považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd preto nemohol v rámci skúmania prípustnosti dovolania na túto námietku žalobcu prihliadnuť.

Dovolací súd nepriznal v dovolacom konaní úspešným žalovaným náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nakoľko žalovaným v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: